

«Τὸν ἔβλεπαν νὰ κτυπᾷ, νὰ κλωτσᾷ...» (Σελ. 376, στ. β')

— Ἐφθασε καὶ πῆρε πράτιγο.
 — Καλά. Νὰ πηγαίνουμε.
 — Ὁ κύριος ἦταν φρόνιμος;
 — Σὰν ἀγγελάκι!

Ὁ Ἀγκλᾶς ἀκούσε αὐτὴ τὴν ὁμιλία καὶ, μολονότι ἔγεινε στὴ διάλεκτο τοῦ τόπου, τὴν κατάλαβε.

«Τί θὰ μὲ κάμουν τώρα;» συλλογίσθηκε, λιγώτερο ἤσυχος ἀπὸ χθές.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Τῶμ τράβηξε κοντὰ του τὸ σεντούκι, τὸ ὥρατο ἐκεῖνο σεντούκι, τὸ ἄνοιξε καὶ ἤσυχα, εὐγενικά, τοῦ εἶπε:

— Ἐσὺ τώρα θὰ μπῆς ἐδῶ-μέσα! (*)
 — Τί ἔκανε;.. φώναξε ὁ Ἀγκλᾶς.
 Ἐγὼ θὰ μῶ ἐδῶ μέσα; γιὰ νὰ πάω ποῦ;
 — Στὸ γαλλικὸ βαπόρι. Διαταγὴ τοῦ κρέντη!

Ὁ Ἀγκλᾶς ἐγλώμισσε. Τὸ πρᾶγμα ἐγένετο πολὺ σοβαρὸ. Ἦθελαν λοιπὸν νὰ τὸν γυρίσουν μὲ τὸ στανὸ στὴν πατρίδα του; Πολὺ ἐπικίνδυνον... Ἀλλὰ οὔτε ἰδέα νὰ κάμῃ ἀντίστασι.

— Ἐλα λοιπὸν! ἔμπα μέσα! εἶπε πάλι ὁ Τῶμ.

Καί, ἐπειδὴ τὸν εἶδε νὰ διστάζει, τὸν ἄρπαξε χωρὶς πολλὰ-πολλά, τὸν ἐφίμωσε, τὸν ἐπάκλωσε μέσα στὸ σεντούκι καὶ τὸν διπλοκλείδωσε.

Ὁ Ἀγκλᾶς εἶδε τότε, ὅτι τὸ κιβώτιο ἐκεῖνο ἦτο καμωμένον ἐπίτηδες γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ τὸ προῦρισαν, γιὰ τὸ σκέπασμά του εἶχε τρύπες, σκεπασμένες μὲ ὑφασμα μεταλλινόν, ποῦ τὸν ἄφριναν νὰ-ναπνῆν ἐλευθερά.

Αἰσθάνθηκε νὰ τὸν σηκώνουν στὴ ράχι τους, νὰ τὸν καταβάζουν στὴ θάλασσα καὶ νὰ τὸν φορτώνουν σὲ μιὰ ἀτμάκατο, ποῦ ξεκίνησε ἀμέσως κ' ἔσταμάτησε ὑστερ' ἀπὸ μιᾶς ὥρας ταξεῖδι.

Ὁ κακοῦργος παρακλόουθησε τὰ γινόμενα σὰ νὰ τὰ ἔβλεπε. Ἡ βάρκα εἶχε

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 366.

σταθῆ κοντὰ σ' ἕνα μεγάλο βαπόρι. Τὸν ἀνέβασαν μὲ τὸ σεντούκι καὶ τὸν ἐποποθέτησαν ἔξω ἕνα μέρος, ποῦ δὲν ἦταν βέβαια στὸ ἀμπάρι. Γιατί τότε τὸν αἰσθάνετο νὰ τὸν καταβάζουν μὲ τὸ βίντσι, ἐνῶ ἀπεναντίας τὸν ἀπέθεσαν μὲ προσοχὴ σ' ἕνα πάτωμα, ποῦ εἶχε καὶ χαλί. Τότε κατάλαβε:

— Εἶμαι στὴν καμπίνα του!

Πόση ὥρα ἔμεινε ἔτσι; Δὲν εἶχε ἰδέα, ὅταν, ἄξαφνα, ἀκούσε ἕνα κλειδὸ νὰ κροτῆ στὴν κλειδαριὰ τοῦ σεντουκιοῦ του.

Ὁ κακοῦργος ἐνόμισε πῶς θὰ βρεθῆ ἀπέναντι στὸν Ἀλβαράδο κ' εἰτοίμαζε τὰ παράπονα ποῦ θὰ τοῦ ἔκανε, ὅταν ἀκούσε δυὸ ἀνδρικές φωνές, ποῦ μιλοῦσαν μὲ προφρὰ γερμανικὴ.

— Πρέπει νὰ ριζοῦμε στὴ θάλασσα ὅ,τι εἶνε μέσα ἔς αὐτὸ τὸ μπαούλο! ἔλεγε ἡ μιὰ.

«Ἀναλαμβάνω νὰ κάμω τὸ πλοῖο νὰ παρεκκλινή ἀπὸ τὸ δρόμο του...»

— Ναι, ἀπαντοῦσε ἡ ἄλλη, μὰ κάνε γρήγορα!

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐκπληξὴ αὐτῶν τῶν ἀγνώστων, ὅταν σήκωσαν τὸ σκέπασμα τοῦ σεντουκιοῦ καὶ εἶδαν νὰ πετιέται ἀπὸ μέσα ἕνας ἄνθρωπος γλωμὸς καὶ φιωμένον!

— Ποῖος εἶσθε σεῖς; (*) τὸν ρώτησαν.

Ὁ Ἀγκλᾶς τοὺς εἰδείξε τὸ εἰματὸ του. Ἐκεῖνοι τότε ἐσπευσαν νὰ ἐλευθερώσουν τὸ στόμα του γιὰ νὰκούσουν τὴν ἀπάντησι. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια ἐρώτησι ἀποκρίθηκε κ' ὁ Ἀγκλᾶς:

— Ποῖοι εἶσθε σεῖς;

— Ἐμεῖς;.. τὸ βλέπετε! εἶπαν οἱ δυὸ ἐκεῖνοι, δείχνοντες τὴ στολὴ τους, στολὴ ὑπηρετῶν τοῦ πλοίου, ἄσπρη μὲ χρυσαῖα κουμπιὰ μόνον σεῖς νὰ μᾶς πῆτε ποῖος εἶσθε καὶ τί γυροῦτε μέσα στὸ μπαούλο.

— Αἰχμάλωτος, φυλακισμένος, ἀπο-

κρίθηκε ὁ Ἀγκλᾶς. Μ' ἐπίασαν καὶ μ' ἔφεραν ἐδῶ διὰ τῆς βίας.

— Ὡ, ὦ! ἔκαμαν οἱ δυὸ ὑπηρεταὶ νόστιμο κ' αὐτὸ!

Ὁ Ἀγκλᾶς ἐνόησε, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάνη καιρὸ. Ἀφοῦ, γιὰ λόγους ποῦ δὲν μπορούσε νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ, μπόρεσε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ φυλακὴ του, ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ καλοτυχία.

— Μπορεῖτε νὰ μὲ κρύψετε σὲ κανένα μέρος; ρώτησε τοὺς σωτήρας του. Ἄν τὸ καταφέρετε, θὰ σᾶς τὸ ἀκριβοπληρώσω.

Οἱ δυὸ ὑπηρεταὶ κυττάχθησαν.

— Μποροῦμε, εἶπαν. Στὴν καμπίνα μας εἴμαστε ὅλο φίλοι. Δέχεσαι νὰ γίνης δικός μας;

— Γίνομαι ὅ,τι θέλετε... Δικός σας, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι... φθάνει νὰ μὲ σώσετε.

— Ἐλα λοιπὸν!.. Γρήγορα!

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετές ἐτρεψε ὡς τὴν πόρτα τῆς τουαλέττας, ἐκβίταξε ἀπὸ τὴ χαραμάδα κ' εἶπε σιγὰ:

— Ὁ ἀράκης κοιμάται σὰ βουβάλι.

— Ναι! μὰ πῶς θὰ βγάλουμε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν;

— Στάσου!.. μιὰ ἰδέα... Νὰ τρέξω νὰ τοῦ φέρω μιὰ στολή!..

Ἐφυγαν καὶ σὲ λίγο γύρισαν μὲ μιὰ μπλούζα καὶ μ' ἕνα πανταλόνι ἄσπρο.

Ὁ Ἀγκλᾶς τὰ φόρεσε γρήγορα-γρήγορα κ' ἐπειτὴ, μὲ ἀπειρες προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴ ξυπηλῆσῃ ὁ Τῶμ, ποῦ ροχάλιζε, βγῆκαν κ' οἱ τρεῖς ἀπὸ τὴν καμπίνα. Κανείς, στὸ κατάστρωμα, δὲν ἔδωσε προσοχὴ στὸν Ἀγκλᾶς, μεταμορφωμένο σὲ ὑπηρετῆ. Ὑπάρχον ἐκατὸ τοῦλάχιστον καμαρότοι, θαλαμηπόλοι, σερβιτόροι καὶ βοηθοὶ ἔς ἕνα μεγάλο βαπόρι σὰν τὴ Λ ο υ τ ε τ ῖ α. Κι' ὁ ἴδιος ὁ προϊστάμενος, ὁ ἐπιστάτης τοῦ πλοίου ποῦ τοὺς γνωρίζει ἕνα-ἕνα, θὰ μπορούσε μιὰ στιγμὴ νὰ γελασθῆ.

Ὁ Ἀγκλᾶς ἀκολουθῶν τοὺς ὀδηγούς του, κατεβαίνει μιὰ ἀτελειωτὴ σκάλα καὶ φθάνει κάτω, βυθεία, στὸ τέταρτο πάτωμα, ὅπου εἶνε τὸ διαμέρισμα τῆς ὑπηρετίας. Ἐκεῖ τὸν μπάζουν σὲ μιὰ καμπίνα μὲ τέσσερα κρεβάτια. Γλύτωσε, σώθηκε, τοῦλάχιστο προσωρινῶς.

— Στάσου ἐδῶ, τοῦ λέγει ὁ ἕνας ὑπηρετῆς. Ἐμεῖς τώρα θὰ πᾶμε στὴ δουλειά μας. Ἀλλὰ τὸ βράδυ θὰ γυρίσουμε καὶ θὰ τὰ ποῦμε.

«Ὁ Ἀγκλᾶς φόρεσε γρήγορα ἐκεῖνη τὴ στολή...»

— Ἄν θελήσης νὰ γίνης δικός μας, ἐπρόθεσε ὁ ἄλλος, καὶ νὰ κάμης ὅ,τι θὰ σοῦ ποῦμε, θὰ σωθῆς.

— Ἄν μᾶς προδώσης ὅμως, δυστυχία σου! εἶπε ὁ πρῶτος. Ἀπὸ τὸ φεγγίτη καὶ στὴ θάλασσα. Δὲν ἔχει σωτηρία!

Καὶ μὲ τὰ παράξενα αὐτὰ λόγια, οἱ ὑπηρετές μὲ τὴν ξένη προφορὰ, βγῆκαν καὶ τὸν κλειδῶσαν μέσα στὴν καμπίνα.

Ὁ Ἀγκλᾶς, μόνος, ἐσυλλογίζετο τί νὰ ἦταν αὐτοὶ καὶ τί θὰ τοῦ ζητοῦσαν νὰ κάμῃ...

Ἔτσι πέρασε ὅλη ἡ ἡμέρα. Τὸ βράδυ, στῆς ἐννιά, ἀκούσε πάλι τὸ κλειδὸ στὴν πόρτα τῆς καμπίνας κ' εἶδε νὰ μπαίνουν μέσα, ὄχι πιά δυὸ, ἀλλὰ τρεῖς ὑπηρετές.

— Νί τοι! εἶπε ὁ ἕνας, δείχνων τὸν Ἀγκλᾶς στὸν καινούριον.

Αὐτός, ποῦ ἐφαίνετο σὰν ἀρχηγός, γιὰ τὸ ἄλλοι δυὸ τοῦ μιλοῦσαν μὲ σεβασμὸ, ἐκύτταξε καλά τὸν Ἀγκλᾶς καί, μὲ τὴν ἴδια ξενικὴ προφορὰ, τοῦ εἶπε:

— Ἐμᾶς ποῦ μᾶς βλέπετε ἐδῶ, μᾶς ἔχει πληρώσει μιὰ δικὴ μας ἔταιρεία, ἡ Χάμבורγ-Ἀμερικαν Λάιν, γιὰ νὰ κάμωμε σα μ π ο τ ᾶ ζ (*) ἔς αὐτὸ τὸ νέο γαλλικὸ βαπόρι, ποῦ τῆς κάνει μεγάλο συναγωνισμό. Ἐπὶ τώρα, φαίνεται, μᾶς ἔχεις ἀνάγκη γιὰ νὰ σωθῆς. Εἴμαστε πρόθυμοι νὰ σὲ σώσουμε.

— Κ' ἐγὼ νὰ σᾶς ἀνταμειψῶ μὲ τὸ παραπάνω, εἶπε ὁ Ἀγκλᾶς.

Δὲν πρόκειται γιὰ χρήματα, ἀποκρίθηκε ἀπότομα ὁ ἀρχηγός, πρόκειται νὰ μᾶς βοηθήσης καὶ σύ, γιὰ νὰ κάμωμε αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἄν δέχεσαι, θὰ σὲ κρύψωμε δῶ-μέσα, θὰ τρῶς, θὰ πίνης καὶ, ἅμα φθάσωμε, θὰ σὲ βγάλουμε ἔξω κρυφά, ποῦ νὰ μὴ σὲ καταλάβῃ κανένας. Ἄν δὲν δέχεσαι, θὰ σὲ πᾶμε ἀμέσως στὸν πλοίαρχο. Διάλεξε!

Ὁ Ἀγκλᾶς δὲν ἐδίστασεν καθόλου.

— Εἶμαι δικός σας! εἶπε.

— Πολὺ καλά. Φάγε τώρα, γιὰ τὸ πεινάς, καὶ κατόπι σοῦ λέμε τί θέλομε ἀπὸ σένα. Πρόσεξε ὅμως, κακόμοιρε, μὴ μᾶς προδώσης, γιὰ τὸ πετᾶμε ἀμέσως στὴ θάλασσα!

Ὁ Ἀγκλᾶς χαμογέλασε.

— Ἦσυχαῖτε, τοὺς εἶπε. Μπορεῖτε νὰ γέχετε καθ' ἐμπιστοσύνην σὲ μένα, γιὰ τὸ μὲ σώτατε ἀπὸ κίνδυνον μεγάλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Ἡ ἱεραποστολὴ τοῦ Ἐρρίκου

Τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύκτες ἐπέρασαν, ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ξεκίνησε ἡ Λ ο υ τ ε τ ῖ α.

(*) Σαμποτάζ, ἀπὸ τὸ γαλλικὸν (sabotage), λέγεται ἡ βία ἀπὸ τὴν γλώσσει, ἡ ἐλπίδα ποῦ προοικονοῦν οἱ ἐργάται; θεληματικῶς στῆς μηχανῆς ἢ στὰ ὑλικά ποῦ ἐργάζονται, εἴτε γιὰ νὰ ἐκδικηθῶν τὸν ἰδιοκτήτην, εἴτε γιὰ νὰ τὸν ἐκδικήσουν σὲ παραχωρήσει, εἴτε, ὅπως ἔστι αὐτὴ τὴν περίστασι, νὰ τὸν ζημιώσουν πρὸς ὠφελεία ἄλλου, ποῦ τοὺς δωροδοκεῖ.

τε τ ῖ α, καὶ ὁ Ἀλβαράδο δὲν μπορεῖ νὰ συνέλθῃ. Ποῦ νὰ τραγουδητῆ τώρα πιά τὸ βάλς τῆς Εὐθυμῆς Χήρας! Βράζει διαρκῶς ἀπὸ θυμὸ, ποῦ ξεσπᾷ κάθε στιγμὴ ἐναντίον ὅλων, προπάντων τοῦ δυστυχισμένου Τῶμ, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλου ποῦ ἐπερτε στὰ χέρια του. Τὸν ἔβλεπαν νὰ κτυπᾷ, νὰ κλωτσᾷ, καὶ τὸν ἀκούαν ὅλο νὰ βρίζῃ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ἼΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΟΡΕΣ ΤΟΥ ΝΑΣΤΡΑΔΔΙΝ ΧΟΝΤΖΑ

Ἀγαπητοί μου,

ὩΣ τὴν ἡμέρα ποῦ σᾶς γράφω, — γιὰτί αὐριο δὲν ξέρω τί γίνεται, — τὸ «μικρὸν» καλοκαιράκι, ποῦ κατήντησε μεγαλήτερο κ' ἀπὸ τὸ μεγάλο, ἐξακολουθεῖ. Πέρασαν τὰ μέσα τῷ Ὀκτώβρη, ἀλλὰ τὸ θερμοῦμετρο δὲν ἐννοεῖ νὰ χαμηλώσῃ ἀπ' τοὺς εἰκοσιτρεῖς. Ἐχοῦμε λοιπὸν ἔς τὰς Ἀθήνας μιὰ θερμοκρασίαν ἐντελῶς καλοκαιριάτικη, μὲ λαμπρὸ ἥλιο, μὲ καθρώτατο οὐρανὸ καὶ μὲ νύκτες ἔστωτες κ' ἀπ' τῆς ἡμέρας. Οἱ γεωργοὶ τῆς Ἀττικῆς ἄρχισαν νὰ κάνουν λιτανεῖες γιὰ νὰ βρέξῃ. Μεγάλη, βλέπετε, ἀνομβρία καὶ τὰ σπαρτὰ θέλουν νερὸ. Ἐνας ἄλλος ἴσως, ποῦ δὲν ἔχει σπαρτὰ, ἀλλὰ κάνει, ἄς ποῦμε, πῆλινα κανάτια θὰ παρακλόουτε νὰ ψυχράνῃ λίγο, ἂν θέλῃ, ὁ καιρὸς, ἀλλὰ νὰ μὴ βρέξῃ καθόλου. Κι' αὐτὸ μού θυμίζει ἕνα πολὺ ὡμορφο ἀνέκδοτο τοῦ περιφημοῦ Ναστραδδίν Χόντζα, — παραλλαγὴ ἐνὸς μύθου τοῦ Αἰσώπου:

Ὁ Ναστραδδίν, λέει, εἶχε δυὸ κόρες παντρεμένες, τὴ μιὰ μ' ἕνα γεωργὸ καὶ τὴν ἄλλη μ' ἕνα κανατᾶ (ἀγγειοπλάστη.) Μιὰ μέρα πῆγε νὰ τῆς ἐπισκεφθῆ. «Τί χαμπάρια; πῶς πᾶν ἡ δουλειές;» ρώτησε ἐντὸ σπιτί τῆς πρώτης. «Κεσάτια, τοῦ ἀποκρίθηκα. Δὲν ἔβρεξε ἀκόμα, γιὰ νὰ σπείρωμε, κ' ἂν δὲν βρέξῃ γρήγορα, εἴμαστε χαμένοι!» — «Ἄ, μπᾶ! τοὺς παρηγόρησε ὁ Ναστραδδίν, ἐλπίζω στὸ Θεὸ, ὡς αὐριο, μεθαῦριο, νὰ βρέξῃ.» — «Τί κάνετε σεῖς;» ρώτησε καὶ ἐντὸ σπιτί τῆς δευτέρας. «Ἐ, ἔτσι κ' ἔτσι, τοῦ ἀποκρίθηκα. Δηλαδή τώρα πᾶμε καλά, γιὰ τὸ καιρὸς βασιτᾶ καὶ ξεραίνονται τὰ κανάτια μας. Ἄν βρέξῃ ὅμως αὐριο-μεθαῦριο, ποῦ ἔχομε ἀκόμη νὰ ξεράνωμε τόσα, εἴμαστε χαμένοι!» — «Ἄ μπᾶ! τοὺς παρηγόρησε πάλι ὁ Ναστραδδίν ἐλπίζω νὰ βαστάξῃ ἀκόμα μερικὲς ἡμέρες...» Καὶ γύρισε ἐντὸ σπιτί του σκεπτικὸς καὶ μελαγχολικὸς. — «Ἐ,

τί κάνουν ἡ κόρες μας;» τὸν ρώτησε ἡ Χόντζαινα. — «Μὴν τὰ ρωτᾶς, γυναίκα! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδδίν. Βρέξῃ, δὲν βρέξῃ, εἴ μ' α σ τ ε χ α μ ἔ ν ο ι ἄ ν θ ρ ω π ο ι !»

Ὁ φιλόσοφος Χόντζας ἐννοοῦσε, ὅτι ἂν ἔβρεξε, θὰ γίνονταν δυστυχισμένη ἡ κόρη τους ποῦ εἶχε τὸν κανατᾶ, ἐνῶ ἂν δὲν ἔβρεξε, θὰ δυστυχοῦσε ἡ κόρη τους ποῦ εἶχε τὸν γεωργόν. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ δυστυχία τῆς μιᾶς θὰ ἦταν εὐτυχία τῆς ἄλλης κ' ἔτσι οἱ γονεῖς, ποῦ ἀγαποῦσαν καὶ τῆς δυὸ, θὰ εἶχαν ἕνα ἰσοῦγιο καὶ μιὰ παρηγοριά... Μήπως αὐτὸ δὲν γίνεται σχεδὸν πάντα στὸν κόσμον; Μήπως μιὰ βροχὴ, ποῦ καταστρέφει τοὺς μισοὺς, δὲν κάνει τοὺς ἄλλους μισοὺς εὐτυχισμένους; Ἡ μιὰ ξηρασία; Ἡ ἕνας σεισμός ποῦ γκρεμίζει τὰ μιτὰ σπιτία καὶ κάνει τᾶλλα μισὰ νὰ υπερτιμηθοῦν; Ἡ μιὰ μεγάλη πυρκαϊά; Ἡ μιὰ πολιτικὴ ἀνωμαλία; Ἡ κ' ἕνας πόλεμος ἀκόμη;.. Ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος. Τὸ «γενικὸ καλόν», ἐκεῖνο ποῦ συμπερεῖ ἔς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἢ τὸ «γενικὸ κακόν», ἐκεῖνο ποῦ τοὺς ζημιώνει ὅλους, εἶνε σπάνια. Συνήθως, τὸ καλὸ γιὰ τὸν ἕνα, εἶνε κακὸ γιὰ τὸν ἄλλο. Τὸ κέρδος τοῦ ἑνός, εἶνε ζημία τοῦ ἄλλου. Ἡ εὐτυχία τοῦ ἑνός κάνει τὸν ἄλλο δυστυχισμένο.

Τί σκληρὸς νόμος! θὰ πῆτε... Ναι, ἀγαπητοί μου, πολὺ σκληρὸς, πολὺ ἀδικος αὐτός ὁ νόμος, ἀλλά... ἔχει καὶ μιὰ ἐλπίδα: Ὅτι μπορεῖ νὰ εἶνε προσωρινός. Μεθαῦριο δηλαδή, ὅταν θάλαξῃ ἡ μορφή τῆς κεινωνίας, μπορεῖ νὰ μὴ ἰσχύῃ πιά αὐτός ὁ νόμος καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, παντοῦ καὶ πάντα, νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατό πρὸς εὐτυχισμένοι. Ἄς πάρουμε τὸ πρῶτο παράδειγμα τῆς βροχῆς. Ὅταν ἕλες ἡ ἐργασία θὰ γίνονται γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Συνόλου, τῆς Πολιτείας, ὅταν ὅλοι οἱ ἀγροὶ καὶ ὅλα τὰ πιθαράδικα θὰ εἶνε κοινά, οὔτε ὁ ἕνας γεωργὸς τοῦ Ναστραδδίν Χόντζα θὰ καταστρέφεται βέβαια ἂν βρέξῃ, οὔτε ὁ ἄλλος ἂν δὲν βρέξῃ. Ὅ, εἶνε μιὰ ζημία, ποῦ θὰ τὴν μοιράζονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐξίσου κ' ἐπομένως δὲν θὰ τὴν αἰσθάνεται κανεὶς. Τὸ ἴδιο μὲ τὸν σεισμό, τὸ ἴδιο μὲ τὴν πυρκαϊά. Ὅσο γιὰ πόλεμον... μὰ δὲν θὰ γίνονται πόλεμοι τότε, κ' αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία!

Ἀλλὰ ἄς σταθοῦμε ὡς ἐδῶ, γιὰ τὸ βλέπω ὅτι τὸ μικρὸ καλοκαιράκι μᾶς ἔριξε σὲ πολὺ βαρεῖα φιλοσοφία. Καὶ θυμοῦμαι τώρα ἕνα στιχὸ τοῦ Λασκαράτου, γιὰ κάποια θαύματα τοῦ μέλλοντος, πολὺ μακρινὰ καὶ πολὺ ἀμφίβολα, σὰν αὐτὰ ποῦ σᾶς ἔλεγα παραπάνω:

Χαρὰ στόνε ποῦ ζῆση νὰ τὰ ἰδῇ!..

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Γ. Γ.—Βρέχει!

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Ο Τώνης, καταμαγευμένος, διότι ποτέ δεν είχε ιδῆ τῶσον ὠραίον θέαμα, ἐξέβλε κραιπνήν θαυμασμοῦ. "Ὅ, τι τὸν ἐξέπληξε προπάντων, ἦτον ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος, ἀφοῦ ἐνεφανίσθη ὀλόκληρος, ἤρχισε τὴν θριαμβευτικὴν ἀνάβασίν του εἰς τὸν οὐρανόν.

Θαμβωμένος ἀπὸ τὴν λάμψιν του, ὁ Τώνης ἀφῆκε τὴν σκοπιάν του, — τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς κουπατῆς ὅπου εἶχε στηριχθῆ, — κ' ἐπέρασεν εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τοῦ καταστρώματος.

Ἄλλη ἐκπληξίς τὸν ἐπερίμεναν ἐκεῖ.

Μία ἀκτὴ διεκρίνετο εἰς τὸν ὄριζοντα, ἡ ὁποία, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ εὕρισκετο εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων ὡς πέντε μιλίων. Καὶ κατὰ μῆκος αὐτῆς τῆς ἀκτῆς ἐπλεεῖν ἡ θαλαμηγός.

Ὁ Τώνης ἐκύτταξε προσεκτικώτερα. Ὅσον μακρὰν καὶ ἂν ἔφθανε τὸ βλέμμα του, εἴτε πρὸς τὴν πρῶμην, εἴτε πρὸς τὴν πρῶραν, ἡ ἀκτὴ ἐκείνη ἦτο ὄρατῆ. Ἐφαίνετο δὲ ὀμαλὴ, χαμηλὴ, ἐπίπεδος, καὶ μόνον πρὸς νότον ἐγίνετο ἀνώμαλος, βραχῶδης.

Ἡ θαλαμηγός ἐν τούτοις ἐπλεε πρὸς νότον. Ὡς μικρὸς ναυτικός ποῦ ἦτον, ὁ Τώνης, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἡλίου, ἠμπόρεσε γρήγορα νὰ προσανατολισθῆ καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου.

Ἄλλ' ἐν ἄλλο ζήτημα ἐγεννήθη τότε εἰς τὸν νοῦν του: Ποία ἦτο αὐτὴ ἡ ἀκτὴ;

Δὲν ἦτο τῆς Γαλλίας, διότι τότε θὰ εὕρισκετο εἰς τὴν πρῶμην τῆς θαλαμηγοῦ καὶ εἰς θέσιν περιπόου κάθετον πρὸς

τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν ἠκολούθει.

Δὲν ἦτο οὔτε τῆς Ἰταλίας, διότι τότε θὰ ἐφαίνετο δεξιῶ.

Μήπως ἦτο καμμία ἀπὸ τὰς νήσους τῶν γαλλικῶν παραλλίων; Ἀπίθανον καὶ τοῦτο, πρῶτον διότι ἐπλεονάπο πολλῶν ὠρῶν εἰς τὰ νοτιὰ, ὥστε θὰ εἶχον ἐξέλθῃ πλέον ἀπὸ τὴν ζώνην ἐκείνων τῶν νήσων, δεῦτερον δὲ διότι ἡ φαινομένη ἀκτὴ ἔφραττεν ὅλον τὸν δυτικὸν ὄριζοντα, ἀπὸ βορρᾶ μέχρι νότου, καὶ καμμία βέβαια ἀπὸ τὰς γαλλικὰς παρακτίους νήσους δὲν εἶχε τοιαύτας διαστάσεις!

«Μὴν εἶνε ἡ Κορσική;» ἐσυλλογίσθη αἰφνιδίως ὁ Τώνης.

Καὶ ἀνακαλῶν ὄλας του τὰς γεωγραφικὰς γνώσεις, συνεπέρανε μὲ πεποίθησιν, ὅτι ἡ ξηρὰ ποῦ ἐβλεπεν ἐμπρὸς του, δὲν ἠμποροῦσε τῶντι νὰ εἶνε, παρὰ ἡ ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς Κορσικῆς.

Αὐτὸ ἐσυλλογίσθη ὁ Τώνης, ὅταν ἔξαφνα, ἠκούσεν ὀπίσω του μίαν χαρούμενην, κρυσταλλινὴν παιδικὴν φωνήν.

Ἦτο ἡ Ναδία, ἡ ὁποία ἀνῆλθεν εἰς τὸ κατὰστρωμα, διὰ νὰ εὕρῃ τὸν φίλον της. Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν τοῦ Τώνης.

Βλέπων τὴν μικρὰν τῶσον δροσερὰν καὶ τῶσον κόκκινην, τὴν ἐφίλησε διερωτώμενος, ἐὰν ὁ πρῶτος θαλάσσιος ἀῆρ τῆς ἐδίδεν ὅλην ἐκείνην τὴν δροσερότητα καὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τὸ φλογερὸν ἐκεῖνο χρῶμα.

Ἄλλ' ἡ Ναδία δὲν ἦτο μόνη. Ὁ Μιχάλης, τὸν ὁποῖον βεβαίως ὁ πρίγκηψ Βόρις εἶχε διατάξῃ νὰ τὴν προσέξῃ, τὴν συνώδευσεν.

Ἐφῆρεν εἰς τὰ δύο παιδιά ἐν μικρὸν πρόγευμα(*), καφεὲ μὲ γάλα καὶ ψωμάκια μὲ γλυκὸ ἀπὸ φραγκοστάφυλο, τὸ ὅποιον ἐκεῖνα κατεβρόγθισαν πεινασμένα. Καὶ ἀφοῦ ἐχόρτασαν, ἤρχισαν νὰ παίξουν εἰς τὸ κατὰστρωμα, ὅπου τὰ πάντα ἐδίδαν εἰς τὴν μικρὰν Ναδίαν ἀφορμὴν ἐκπλήξεως.

Ἡ θαλαμηγός ἐν τῷ μεταξύ ἐπλησίαζε τὴν ἀκτὴν, τῆς ὁποίας διεκρίνοντο τώρα καθαρὰ ὄλας αἱ λεπτομέρειαι.

Δὲν ἦτο πλέον ἡ ὀμαλὴ, ἡ ἀμμώδης ἐκείνη παραλλία, τὴν ὁποίαν ἠκολούθει τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ μία ἄλλη βραχῶδης, ἀνώμαλος καὶ γραφικωτάτη.

(* Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 370.

«Παίξτε, παιδιά μου, παίξτε! τοὺς εἶπεν ὁ πρίγκηψ...»

Ἡ ἀκτὴ αὐτὴ ἐφαίνετο ἔρημος καὶ ἄγρια. Οἱ συνοικισμοὶ ἐπ' αὐτῆς καὶ οἱ λιμένες ἦσαν σπάνιοι. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ μόνον διεκρίνετο κανένα μικρὸν χωρίον, κρεμασμένον ὡς φωλεὰ ἀετοῦ εἰς τὰς ἀποκρήμινους πλευρὰς κανενὸς βράχου, ἢ, χωμένη εἰς τὸν μυχὸν κανενὸς κολπίσκου, καμμία κώμη ψαράδων, μαντευομένη μᾶλλον ἢ φαινομένη ἀπὸ τοὺς ἰστούς τῶν πλοιαρίων, τῶν ἀγκυροβολημένων εἰς τὰ λιμανάκια.

Ἡ ἀκτὴ τῆς νήσου ἐξειλίχθη οὕτω, ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας, εἰς τοπίον διαρκῶς ἀνανεούμενον. Ἐπειτα εἰς τὸ τοπίον αὐτὸ ἐγείναν μίαν ἀπότομος διακοπή. Θὰ ἔλεγε, ὅτι ἡ ἀκτὴ ἐφευγεν ἔξαφνα πρὸς ἀνατολάς, διακομμένη ἀπὸ τὴν μανιῶδῃ θάλασσαν. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἐκεῖ ἐσχηματίζετο μίαν γωνία, τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἡ κορυφή.

Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι εἶχαν φθάσῃ εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἄκρην τῆς νήσου. Τὴν στιγμὴν ἄλλωτε ἐκείνην, ἡ θαλαμηγός, ἀλλάζουσα διεύθυνσιν, ἤρχισε νὰ πλέῃ κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ἀκτὴν, ὅπου ὁ Τώνης ἔβλεπε γιγαντιαίους βράχους ὑπερῶθους, οἱ ὅποιοι, εἰς μίαν μεγαλοπερῆ συσώρευσιν, ἐφαίνοντο ἀναβαίνοντες πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἐνας παλαιός, ἐρειπωμένος πύργος ὑψοῦτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῶν τῶν βράχων, τοῦ ὁποίου αἱ μισοκρημισμένοι ἐπάλξεις, προσπίπτουσαι ἐπὶ τοῦ κίανου οὐρανοῦ, ἐφαίνοντο ὡς οἰκοδομηθεῖσαι ἐπίτηδες διὰ νὰ συμπληρωθῶσι μὲ μίαν ἀπρόοπτον κορωνίδα, μ' ἐν ὑπερήφανον στέμμα, τὴν ἐπιβλητικὴν ὠραιότητα τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς ἀκτῆς.

«Μπᾶ! μὴν εἶνε ὁ Κόκκινος Πύργος;» ἐσυλλογίσθη ὁ Τώνης, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δὲν ἐτήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ ἐρεῖπια ποῦ εἶχεν ἰδῆ.

Ναί, αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ Κόκκινος Πύργος, ποῦ εἶπεν ὁ πρίγκηψ Βόρις. Τὸ χρῶμα τῶν τοίχων του, τοὺς ὁποίους ἐχρῶσαν ὁ ἥλιος καὶ οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο ὡς συνέχεια τῶν ὑπερῶθρων βρά-

χων, τὸ ἐμαρτύρει. Ἄλλως τε πρὸς τὰ ἐκεῖ διηθύνετο ἴσα ἡ θαλαμηγός. Καὶ ὅσον ἐπροχώρει, τὰ ἐρεῖπια τοῦ πύργου διεκρίνοντο ὀλονὲν καθαρώτερα. Εἰς τοὺς πυργίσκους ἐφαίνοντο ἀκόμη καὶ τὰ παραθυράκια.

Ἡ θαλαμηγός, παρακάμψασα ἐν μικρὸν βραχῶδες ἀκρωτήριον, τὸ ὅποιον ἐπλαίσωνεν ἕνα μικρὸν, γραφικώτατον ὄρμον, δὲν ἐβράδυνε νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν, εὕρισκόμενον ἀκριβῶς κάτωθεν τῶν ἐρειπίων.

Ὁ ὄρμος αὐτός, εἰς τὴν ἄλλην του ἄκρην, περιωρίζετο ἀπὸ δεύτερον ἀκρωτήριον, ὅμοιον σχεδὸν μὲ τὸ πρῶτον. Ἦτο λοιπὸν περικυκλωμένος ἀπὸ βράχους κ' ἐφαίνετο βαθύς, διότι τὸ χρῶμα τῶν ὑδάτων του ἦτο βαθυκόχρινον. Ἄλλως τε ἡ θαλαμηγός ἐκινεῖτο μὲ θαυμαστὴν εὐκολίαν ἐντὸς τοῦ κολπίσκου, τὸ ὅποιον — ἐσκέφθη ὁ Τώνης, — δὲν θὰ συνέβαινε, ἐὰν τὸ βάθος ἦτο μικρότερον.

Εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κολπίσκου ἀνοίγετο ἕνα σπήλαιον, τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο ἐξῶθεν τὰ μακρὰ τοιχώματα. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἔκαμαν ἐπάνω των θαυμάσια φωτεινὰ παιγνίδια... Ἡ θαλαμηγός, στραφεῖσα περὶ ἑαυτήν, διηθύνθη πρὸς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο καί, ἀφοῦ εἰσεχώρησε μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν, ἐσταμάτησεν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν φυσικὴν δεξαμενὴν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνοίξῃ ἡ θάλασσα ἐπὶ τῶν βράχων, εἰς ἐποχὴν προϊστορικὴν.

Μόλις ἐστάθη τὸ πλοῖον, ὁ πρίγκηψ Βόρις ἐπέρασε τὴν γέφυραν, τὴν ὁποία εἶχαν ρίψῃ καὶ εἰσῆλθε τρέχων εἰς τὴν μικρὰν χαλίκωστρωτον ἀτραπὸν, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὸν γύρον τοῦ κολπίσκου καὶ ἐξηφανίσθη, διὰ νὰ φθάσῃ τὸ γρηγορώτερον εἰς τὸν πύργον.

Ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, συνοδευόμενοι ἀπάντοτε ὑπὸ τοῦ Μιχάλη, ἐξῆλθον καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ σπήλαιον καὶ, ὑψώσαντες ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, εἶδαν τὸν πρίγκηπα Βόριν, ὁ ὁποῖος διεσκέλιζε γρήγορα τὴν φυσικὴν βραχῶδῃ κλίμακα, ποῦ ὠδῆγει εἰς τὰ ἐρεῖπια.

Ἐβιάζετο νὰ ἐπανίδῃ τὴν κόρην του Μάρφαν.

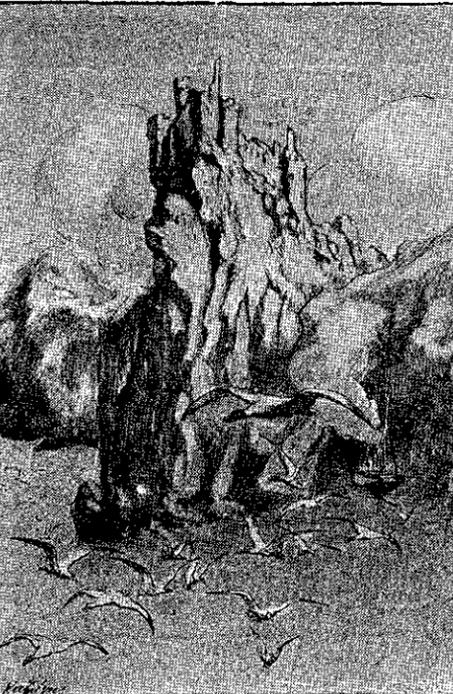
Τὴν εὗρεν εἰς κατὰστασιν ἀκόμη σοβαρωτέραν ἀφ' ὅσον εἶχε φοβηθῆ.

Ἡ δυστυχῆς μικρὰ, προσβληθεῖσα ἀπὸ πνευμονίαν, ἐπάλασε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, ὁ δὲ γηραιὸς ἰατρός, τὸν ὁποῖον εἶχαν φέρῃ χθὲς ἀπὸ τὸ πλησιέστερον χωρίον, εἶπεν εἰς τὸν πατέρα, ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ πορρανθῆ παρὰ μετὰ δύο-τρεῖς ἡμέρας.

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ πρίγκηψ Βόρις καὶ ἡ σύζυγός του ἐθρήνουσαν σιγῆλῶς παρὰ τὴν κλίνην τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς, ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, ἰδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ γέροντος καὶ τοῦ, περιήρχοντο τὸν παλαιὸν

πύργον κ' ἐγνωρίζοντο μὲ τὴν περίεργον καὶ ρομαντικὴν αὐτὴν κατοικίαν.

Τὰ ἐρεῖπια τοῦ Κόκκινου Πύργου ἐφαίνοντο πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλειμμένα. Ὁ χρόνος εἶχε κάμῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ καταστρεπτικὸν του ἔργον. Μεγάλαι ὀπαί, ἀπὸ πτώσεις λίθων, ἠνοίγοντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τοὺς καταφαγμένους τοίχους καὶ ὠμοίαζαν μὲ τυφεκίθρας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐνόμιζες ὅτι

«Ἡ θαλαμηγός, εἰσεχώρησεν εἰς τὸ σπήλαιον...» (Σελ. 377, στ. 4.)

θάκουσθῃ ἔξαφνα ὁ κρότος κανενὸς ἀροῦ μὲ πρῶζ οὐ (παλαιῶ τουφεκιοῦ.) Ἀνάμεσα εἰς τὰς πέτρας, αἱ ὁποῖαι ἐκρατοῦντο ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν των ὡς διὰ θαύματος ἰσορροπίας, ἐφύοντο ἀτάκτως διάφοροι ἄγριοι θάμνοι, ἀκωνθῶδεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ τελευταῖον ἴχνος ζωῆς ἐπὶ τῶν νεκρῶν, θὰ ἔλεγε, ἐκείνων τοίχων, οἱ ὅποιοι ὀλονὲν ἀπεσυνετίθεντο καὶ κατέρρεον.

Ὁ Τώνης, ἐκνευρισμένος κάπως ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τοῦ τοπίου, ἤρχισε νὰ διερωτᾶται μήπως θὰ τὸν ἐφυλάκιζαν, μαζὶ μὲ τὴν Ναδίαν, εἰς κανὲν σκοτεινὸν καὶ ὑγρὸν ὑπόγειον, εἰς καμμίαν μυστικὴν εἰρηκτὴν τοῦ μεσαιωνικοῦ πύργου... Ἄλλ' ἠσύχασε γρήγορα, βλέπων νὰ τὸν εἰσάγουν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς αἰθούσας τοῦ ἰσογείου, ἡ ὁποία ἦτο ἐπιπλωμένη, ἂν ὄχι πολυτελῶς, τουλάχιστον ἀνέναντι κ' εὐπροσώπως.

Ἐκεῖ ἐγκατεστάθησαν τὰ δύο παιδιά, τὰ ὁποῖα, ἰδιαιτέροι ὑπῆρταν, ὀρισθέντες ἐπὶ τούτῳ, τὰ περιεποιούοντο μὲ τὴν μεγαλητέραν προθυμίαν καὶ ἀφοσίωσιν.

Ὁ Τώνης λοιπὸν θὰ ἦτον ἐντελῶς ἡσυχος, ἐὰν ἔξαφνα δὲν ἐσυλλογίζετο κάτι ἄλλο:

Ἦτο φανερὸν ὅτι οὔτε αὐτός, οὔτε ἡ Ναδία δὲν εἶχον πλέον νὰ φοβηθοῦν τίποτε ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Βόριν. Διὰ τί ὅμως τοὺς ὠδήγησαν εἰς τὸν Κόκκινον Πύργον καὶ πόσον καιρὸν θὰ τοὺς ἐκρατοῦσαν ἐκεῖ φυλακισμένους;

Δὲν ἐγνωρίζε, βλέπετε, διὰ ποῖον λόγον ὁ πρίγκηψ εἶχε σπεύσῃ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του. Διὰ τοῦτο, δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴ συλλογίζεσθαι τὴν θέσιν του, καθὼς καὶ τῆς Ναδίας, καὶ νὰ μὴν ἀποβλέπῃ εἰς τὸ μέλλον μὲ ἀνησυχίαν, μὲ φόβον...

Καὶ ὅμως, κάτι τοῦ ἔλεγε μέσα του, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ φοβερὰ περιπέτεια ἠγγίζεν εἰς τὸ τέλος της καὶ ὅτι τὸ τέλος θὰ ἦτο εὐτυχές. Προησθάνετο ὅτι, οὕτως ἢ ἄλλως, ἐπλησίαζεν ἡ στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτὸς θὰ ἐπανεύρισκε τοὺς γονεῖς του καὶ τὸν ἀγαθὸν του Ἰβάν, ἡ δὲ Ναδία τὸν δυστυχῆ πατέρα της, ὁ ὁποῖος, χάνων τὴν κόρην του, εἶχε χάσῃ συγγρόνως καὶ τὸ λογικόν.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο χωρὶς νὰ φέρουν τίποτε νέον καὶ ὁ Τώνης, κάπως ἀπογοητευμένος, ἐπωφελήθη διὰ νὰ κάμῃ πλατυτέραν γνωριμίαν ὄχι μόνον μὲ τὸν Κόκκινον Πύργον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ πάρκον του, — ἐὰν εἰμπορῆ νὰ ὀνομασθῆ πάρκον, ὁ λαβύρινθος τῶν χαλικοῶδων ἀτραπῶν, αἱ ὁποῖαι τὸν περιεκύκλωσαν.

Ἐδυνήθη οὕτω νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι ὁ Πύργος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο μακρὸθεν ἐγειρόμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς βράχου, ἦτο τῶν ὀντι κτισμένος εἰς ἕνα εἶδος γυμνοῦ ὄροπεδίου, τὸ ὅποιον ἐξετείνετο ὀπίσω του ὡς ἑκατὸν μέτρα καὶ κατέληγεν εἰς κρημνώδη ἀκτὴν, κατεργασμένην καθέτως εἰς τὴν θάλασσαν. Εὕρισκετο λοιπὸν, οὕτως εἶπεῖν, ἐπὶ ὑψηλοῦ ἀκρωτηρίου, τὸ ὅποιον ἐδέσποζε τῆς περιοχῆς εἰς ἀκτῖνα δέκα λευγῶν. Τὸν παλαιὸν καιρὸν, ὅταν θὰ ἦτο ὀχυρωμένος, ἡ θέσις του θὰ τὸν ἔκαμνε ἀπόρητον. (*Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

«Ἐκπληκτός, ὁ Τώνης ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του.»

«Ὁ Τώνης καὶ ἡ Ναδία, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Μιχάλη, ἐξῆλθον καὶ αὐτοί...» (Σελ. 377, στ. 4.)

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ

ΩΣ ΠΟΤΕ;

Αφιέρωμα.

Ήτανε κάποτε ένα μικρό κοριτσάκι με μάτια κάστανά, με μαλλίαινα βελούδινα.

Όμως ήθελε κάποτε ένας καιρός, που η καρδιά του άρχισε να σφιγγεται και να μην είναι πιά όπως πρῶτα.

Οι σταλαγματιές της βροχής βρέχονταν πάλι το χώμα, οι νοτιές σκορπίζε την βαρειά του υγρασία.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΕΦΕΤΟΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Από τους έπτά Τόμους Διαπλάσεως των ετών 1899-1905, των οποίων έκαστος τιμάται δραχμῶς 7, οι εγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1917 καθὼς καὶ οἱ ἀνανεῶντες τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐ. ε. δικαιουμένων ναγοράσουν:

- Οἱ μὲν τρίμηνοι συνδρομηταὶ 1 τόμον Οἱ δὲ ἑξάμηνοι 2 τόμους Οἱ ἐννεμήνηνοι 3 τόμους Καὶ οἱ ἐτήσιοι 4

κατ' ἐκλογὴν των, ὁποῖους θέλουν, πληρῶντοντες αὐτοὺς μόνον πρὸς δραχμ. 4 ἑκαστον ἄδειον, καὶ χρυσόδετον πρὸς δραχμῶς 7. Ἐπίσης ἀπὸ τῶν 10 τόμων τῶν ἐτῶν 1908-1915, τῶν ὁποῖων ἑκαστος τιμάται δραχμῶς 8, δικαιουμένοι ναγοράσουν οἱ ἄνω καὶ ὡς ἄνω, (οἱ τρίμηνοι ἀπὸ ἑνα, οἱ ἑξάμηνοι ἀπὸ δύο, κτλ.) πληρῶντοντες αὐτοὺς μόνον πρὸς δραχμῶς 4,50 ἑκαστον ἄδειον, καὶ χρυσόδετον πρὸς δραχμῶς 7,50.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τὴν παραλαμβάνουσαν τῶν τόμων ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικῆ τέλη ἑκαστον τόμον λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ, καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἑκαστον τόμον, δηλ. τόμοι ἐν ὄλῳ 850, τοὺς ὁποῖους θ' ἀγοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπιφωληθῶσιν τοῦ Προνομίου, ὄχι μόνον ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἀλλὰ καὶ πρὶν ἐξαντληθῶσιν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 16104 ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α. ΕΣΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1917

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τούτον δικαιουμένη νὰ λάβουν μέρος δωρεάν μὲν, ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον διὰ τὸ 1916, ἢ θὰ λάβουν ἐν τῷ μεταξύ διὰ τὸ 1917, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 50 εἰς γραμματοσήμον, οἱ λοιποὶ συνδρομηταί, καὶ δραχμῆς μιᾶς (δρ. 1) οἱ ἀγορασταί.

2.—Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πρῶτου τύπου, ἰδικῶν τῶν, ἀδημοσίευτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε οἰσιγενεῖς τῶν 10, οὔτε περισσώτεροι τῶν 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἑξῆς: «Διαβεβαιώσιν» καὶ νὰ υπογράψῃ αὐτὴν μετὰ τὸ ἀληθές του ὀνόματι: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαιῶ τὴν Διάπλασιν, ὅτι ἑλθεὶς τὰς ἀνωτέρως Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀνέγραφα ἀλλαχόθεν ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημοσίων καὶ Ἀρχαίων Λιναῦγων), λεγομένην ἐπερ' ἄλλου.»

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίζῃ βάσιμον ὑπόνοιαν, ὅτι μίαν συλλογὴν, (καὶ ἐν ἀκμῇ ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιῶν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε ἀντίγραφον ξένης; ἐργασίας ἐκ δημοσίευμένης, εἶτε ἀνεκδότου, εἶτε ὑπεξαιρεθείσης, εἶτε ἐκουσίου παραχωρηθείσης, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, ἐν θέλῃ, νὰναφέρῃ εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιευῶνται—ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Δεκεμβρίου, αἱ ἐγκριθέναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἑκαστος συνδρομητής, καὶ καταγγέλλῃ θὰς ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχόν ἀνακαλύψῃ ὡς προσηγόμενας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσίευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὠρισμένη καὶ ἀποδεικνυμένη, νὰ σημαίνεται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἢ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει δημοσιεῖσθαι ἡ καταγγελομένη Ἀσκῆσις.

Αἱ καταγγελία, ἐξελεγχόμενα καὶ ἀποδεικνυμένα ἀληθῆς, θὰ ἐγγραφοῦνται καὶ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καί, κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἐκείτης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀφαιρῆται ἵσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλθεισῶν.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσα τὸ δυατάτον πλήρης; νὰ περιεχῇ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις: ἑκάστου εἶδους, καθ' ἣν τᾶξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν «Διάπλασιν». Ἰδιαιτέρως συνιστᾶται εἰς τοὺς συνθέτας νὰτοφεύγουν τὰ τετριμμένα καὶ τὰ στερεότυπα, τὰ χιλιάτικα δημοσιευθέντα, ὡς Ἀετὸς-ἔτος, Λά-Ἴος-Λάϊος, Κάμηλος-Μήλος κτλ. καὶ νὰ σκέπτονται ὅλιγον διὰ νὰ κἄνουν νέας, πρᾶγματι πρωτοτύπου ἄσκήσεις, μὲ λέξεις καὶ συνδυασμοὺς ἀνεκμεταλλεύτους.

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἐκείτης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τῆς σελίδος, πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήθων ἢ παραλείψων σκοπίμως νὰ σημειώσων εἰς τὸ τετραδίου τὴν ἡλικίαν των θὰ καταταχθῶσιν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἰαδήποτε ἡλικίαν καὶ ἦν ἔχον.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολλὰ καθαρογραμμένα καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μεγάλα ἐκ κοινῆ χάρτου τετραδία, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μονιζουμέννα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ὀφίονται εἰς τὸ καλῆθαι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπολογία τῆς Δημοτικῆς. Ἡ Μαμμὰ, διαβάζοντας στὸ παιδί τῆς ἕνα βιβλίον με εἰκόνας:—Ὁ δὲ βουδ; ἤρξισε νὰ τρέξῃ... Νὰ δὲ βουδ; Τὸν βλέπεις; Τὸ παιδί:— Καλέ, ποιὸς βουδ; μαμμὰ; Αὐτὸ εἶνε βούδι, ἐγὼ τὸ ξέρω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρισευγενῆς

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐφοριῶν τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1916.

Ἡ ΕΟΡΤΗ τοῦ Συλλόγου «Κρήτη», εἰς τὸ «Ἡράκλειον», ἔγινεν ὡραιότατα. Μοῦ τὴν περιγράφει τὸ σημερινὸν τοῦ γράμμα ὁ Δοξαζόμενος Πήγος.

Ὁ «Ὀμιλος αὐτὸς εἶνε ἀνεξάρτητος, ἔχει Πέζικόν, καὶ Ναυτικὸν τμήμα, κἄνουν ἐκδρομας με πρᾶγματι διδασκαλίαν καὶ θὰ εἰσαγάγῃ πολλὰ νέα σπῆτα. Αἱ ἐγγραφαὶ γίνονται κατὰ πιν αἰτήσεων τῶ προσηγορούμενου Προσκόπου, ἢ δὲ φοιτήται εἰς τὸν Ὀμιλόν «κατὰ τρόπον οὐδόλως κωλύοντα τὴν φοίτησιν εἰς τὰ σχολεῖα».

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὀδηγὸς, Κεφ. IB.]

α') Παιγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάκτοντος Ἀστέρος

Table with a 5x5 grid of Greek letters: MA, ΘΑ, ΚΑ, ΛΑ, Y, ON, ΓΟΣ, ΤΟΣ, ON, Y, A, ΧΙ, ΝΕΙ, ΒΥ, ΜΗ, ΑΤ, ΠΕ, ΚΕ, ΡΩ, ΠΟ

Νὰ συναρμολογηθῶσιν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῶσιν τὰ ὀνόματα τεσσάρων εἰδῶν πλοίων.

β') Ἐλλημοσῦμβων

Ἐστάλη ὑπὸ Νικηταῦ τοῦ Τουρκοφάνου ἡρω - αει - ιαεο

γ') Μαγικὴ εἰκὼν ἀνευ εἰκόνας

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλ. Α. Ἀλεξοπούλου — Γεῶργο, Χρηστάκη, Πόπη, πᾶμε νὰ παίξουμε; — Ποῦ; — Ἐκεῖ ποῦ σᾶς εἶπα

δ') Διὰ τοὺς Σαλλομαδεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεντευμένης Περιηγητοπούλας Aie les cœur d'un homme et le pensées d'un enfant. Διερρωσᾶτε τὴν χαλασμένην αὐτὴν φράσιν.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—δωρισμένης ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, —συνοδεύονται ἀπαραίτητος ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπῳ καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 45ου φύλλου

α.) Τίγρις, ἱπποπόταμος, λέων, ἐλέφας.—β.) Ἄδωρα ἐχθρῶν τὰ δῶρα.—γ.) Fais ce que doit, advienne que pourra.

PROMHΘEYΘHTE τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περᾶτε ὡρᾶτα τὰς ὡρᾶς σας.

φίλοι διὰ τὸ 1917, καὶ τὸ ἔσοπθωμα τῶν ἤρξισε ζωηρότατον, ὥστε νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ ὑπερβῆ καὶ τὸ ἔφετερον. Αὐτὸ πολλὸ μὲ ἀνακουφίσει... Μόνον μερικὸν Πράκτορες—ὀλίγοι ὅμως, —δὲν σπεύδουν νὰ ἐφορῶσιν τοὺς λογαριασμοὺς των. Τοὺς εἰδοποιῶ καὶ πάλιν, ὅτι ταπειλάματα σχεδὸν εἶνε ἕτοιμα καὶ θὰ δημοσιευσθῶν... χωρὶς τὰ ὀνόματά των. Θὰ τὸ ἰδοῦν ἔξαρνα καὶ θὰ τρέβων τὰ μάτια των. Ἄς σπεύδουν λοιπὸν νὰ στείλουν τὰ καθυστερούμενα ὅσον εἶνε καίρος.

Βασιλέω τῶν Ἀνθέων, σοῦ ἔσπελα ὅ,τι ἐξήτησες. Δὲν ἔχεις δίκην νὰ παραπονήσῃ, διότι πάντοτε σοῦ ἀπαντῶ, ἐκτός ὅταν τελειῶν ὁ διαθέσιμος χρόνος, πρὶν φθάσῃ τὸ γράμμα σου στὰ χεῖρά μου. Τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐξέλεξες μοῦ φαίνεται πολλὸ ὠραῖον.

Τὴ νὰ σοῦ πῶ, Ναυτικὸν τῆς Καβάλλας, ζέω κα' ἐγὼ; Ἄφου ἢ ἐκδοταὶ δὲν ἐτόπωσαν σκῆμὴ αὐτὰ τὰ βιβλία, ἐπομένως ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τὰ προμηθεύσῃ οἱ μαθηταί; Πρόδλημα ἄλυτον. Φαίνεται ὅμως, ὅτι θὰ λυθῆ, διότι τὸ χαρτὶ ἤλθε καὶ τὰ βιβλία τυπώνονται δραστηρίως.

Ἐἶδα μίαν ἀγγεῖαν τοῦ νέου προσκοπιχοῦ Ὀμίλου «Λεγειὸν Ἐλληνοπαίδων», τὴν ὁποίαν, δυστυχῶς, δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω διόκληρον. Ὁ Ὀμιλος αὐτὸς εἶνε ἀνεξάρτητος, ἔχει Πέζικόν, καὶ Ναυτικὸν τμήμα, κἄνουν ἐκδρομας με πρᾶγματι διδασκαλίαν καὶ θὰ εἰσαγάγῃ πολλὰ νέα σπῆτα. Αἱ ἐγγραφαὶ γίνονται κατὰ πιν αἰτήσεων τῶ προσηγορούμενου Προσκόπου, ἢ δὲ φοιτήται εἰς τὸν Ὀμιλόν «κατὰ τρόπον οὐδόλως κωλύοντα τὴν φοίτησιν εἰς τὰ σχολεῖα».

Νὰ καὶ τὸ Ἐθνικὸν Ὀνειρον, ποῦ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ τῶσον καιρὸν. Ἄλλὰ μοῦ ὑπόσχεσται ὅτι «θὰ ξαναρχίσῃ πάλι με περισσώτερον ἀπὸ πρῶτα ὄρεξιν». —Νὰ σὲ ἰδῶ λοιπὸν. Νὰ ἰδῶ καὶ τί «καλὸ γιὰ μὲνα» ἐτοιμάζετε μετὰ τὴν Τρισευγενῆν.

Ὁραίως ἐπιστολᾶς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἐθελω, Ἀνθοσαρμμένη Χίος, Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος, Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Ἔρως τῆς Πατριδος, Καμήλια, Ἐνδοξος Γαλλία, Δόξα τοῦ Βενεζέλου καὶ Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων. — Ἐξέτελλεσα τὰς παραγγέλιας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Ε.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «Συμβουλεὶς γιὰ τὴ Ζωή». —«Τὸ ἄνοιγμα τῶν Σχολείων». —«Γιὰ τὴν Γαλλία». —«Εἰς τὸ Παίδειον». —«Νοσταλγία» κτλ. —Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμοὺς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Μεγαλοκρητῆς Βόσπορος, ἀ. (ΣΠ). Βυζαντινὸς Ἀποικιοκτῶρ ἀ. (ΠΠ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθῶμον νὰνταλλάξουν: Ὁ Κεραυτὸς τοῦ Σουλίου (0) με Κυμαίλουςαν Κωνσταντινῶν, Γερμανόπαιδα, Ἡρωικὸν Σοῦλι.—Ὁ Γερμανόφιλος Ἐπιταγήσους (0) με Χάων, Γερμανόπαιδα, Τέλλον Ἀργαν, Τρελλὸν Κεφαλλοῦντην, Λοροβλά, Φροδουλαν.— Ἡ Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος (0) με Δάτρην τοῦ Βασιλέως, Τέλλον Ἀργαν, Κατοικίαν τῶν Ψαδῶν, Γερμανόπαιδα, Ὀρνεολαν.— Ὁ Ἀπλόγονος τοῦ Κασσάρου (0) με Θρακοπούλου, Κοσμοκράτορα, Ἀνθοσαρμμένη Χίον.— Ἡ Κυπριακὴ Ἑὼκλεια (0) με Δοξαζόμενον Πήγον, Μαρίαν Δολφός, Βαλκανικῶν Συμμαχίαν, Ἰδιότροπην, Κασσανίδα.— Ἡ Φιλελεύθερον Κερκυραία (0) με Φιλελεύθερον Κρήτη, Τρελλὸν Κεφαλλοῦντην, Νίκην τοῦ Μάργου.— Ἡ Βουλγαρομάχος Ἑλληνίς (0) με Φοβλῶν, Μίαν Τρελλοῦλαν, Ὁραϊαν Κόρκερσαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Τρελλὴν Κορφατοπούλαν (θὰ δημοσιευσθῶν ποτὶ προσεγγῶς) Κοσμοκράτορα (ὄχι πιά τεμ-

